

Rei

MÓNICA RODRÍGUEZ

Il·lustracions d'Àngel Trigo

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
INFANTIL

Rei

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

MÓNICA RODRÍGUEZ

Rei

Il·lustracions d'Àngel Trigo

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Antonio Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro. Ha actuat com a secretaria, Conchi Marín.

Títol original: *Rey*

© Text: Mónica Rodríguez, 2022

© Il·lustracions: Ángel Trigo, 2022

Representat per Tormenta - www.tormentallibros.com

© Traducció: Maria Llopis i Freixas

© Ed. Cat.: Edebé, 2022

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 444 441

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, març 2022

ISBN: 978-84-683-5611-2

Dipòsit legal: B. 2202-2022

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; (917 021 970 / 932 720 445)).

*Als qui viuen al carrer
sense la llar d'uns altres ulls on refugiar-se.*

Índex

Capítol u	9
Capítol dos	19
Capítol tres	27
Capítol quatre	37
Capítol cinc	43
Capítol sis	49
Capítol set	53
Capítol vuit	59
Capítol nou	65
Capítol deu	73
Capítol onze	85
Capítol dotze	91
Capítol tretze	95
Capítol catorze	103
Capítol quinze	111
Capítol setze	117
Capítol disset	123

Capítol divuit	127
Capítol dinou	135
Capítol vint	141
Capítol vint-i-u	145
Capítol vint-i-dos	153
Capítol vint-i-tres	159
Apèndix	165
NOTA FINAL	167

Capítol u

Els dies bons la mare li deia «rei».

—On és el meu rei?

Els dies dolents, no. Els dies dolents feia una veu relliscosa, lleument de nas, i parlava cridant. Sí, cridava molt fort i de vegades també plorava. Gemegava i ensopegava amb els mobles. Les galtes se li omplien de venes vermelles, els ulls li brillaven. Ell odiava aquells ulls brillants. Després, l'endemà estava insuportable. Li feia mal el cap, l'alè li feia pudor. Malgrat tot el nen la preferia així: ajaguda al sofà, amb una mà sobre els ulls, pàl·lida i ullerosa, exhalant aquella olor agra. Una olor que asfixiava, però que era millor que el deliri dels dies dolents. Ell li posava un drap al front, li duia aigua. Molta aigua. Sempre tenia set. Aleshores la mare li demanava perdó

i li prometia que no es tornaria a comportar d'aquella manera. Li pregava que li tragués de la vista les ampolles. Però ell era molt petit i no se li acudien llocs nous on amagar-les. Ella sempre les trobava. I si no ho feia, era pitjor. L'acusava d'haver-les amagat.

Un dia, el nen va agafar una d'aquelles ampolles i en va beure. Era fastigós, però no li va importar. Li coïa la gola. Era pitjor que menjar-se una llimona. Després ell també tentinejava i no podia pensar amb claredat. Aquell dia va estar més trist que d'altres. Tot i que, en general, no podia queixar-se. Menjaven i veien la televisió. No tot estava tan malament. La seva vida no era un infern, com ella cridava de vegades.

El veritable infern va entrar un matí per la porta, anava agafat a la mà de la seva mare. Ella estava esplèndida. Li brillaven els ulls, però no com en aquells cops en què tot acabava anant-se'n en orris. Li brillaven de debò, amb il·lusió, i es va adonar que era molt guapa.

—Rei meu, vine aquí, que et vull presentar algú especial.

Des del principi no li havia agradat. Potser va ser a causa d'aquell somriure tort, d'aquelles parpelles mig tancades. O per culpa de la seva mida. Perquè aquell home era gros. I compacte, com un rottweiler o un pit bull terrier. Tenia el coll ample i musculós i les extremitats tan robustes que estava obligat a mantenir-les una mica obertes. Amb aquells braços el va agafar i el va enfilat molt amunt. Des d'allà dalt, es va quedar cara a cara amb aquell rostre de galtes bombades i nas trencat. Les cames del nen penjaven en l'aire. Aquells dits que li estrenyien els braços li feien mal. Llavors l'home li va acostar el nas fins a gairebé tocar el seu, i el nen el va ensumar. Coneixia molt bé aquella olor. Àcida, densa. També li va veure les galtes plenes de venetes vermelles, com les de la mare. Encara que desitjava que el deixés a terra, no gosava moure les cames ni demanar-li-ho. Els ulls el retenien amb més força que els braços. Eren foscos, brillants,

separats i ben abaixats a la base del front. Aquells ulls li van semblar animals.

—Tu i jo ens avindrem molt, nano —va cridar l'home.

Ell va haver de tancar molt fort les parpelles. La frase l'havia copejat amb aquella pudor repugnant. Era una escopinada, li regalimava per les galtes. A l'home no li devia agradar el gest i va afluir les mans. El nen va caure a terra. Va vacillar, es va agenollar mentre l'home reia.

Ulric.

Així es deia. I no oblidaria mai aquell nom. Fins i tot, quan va deixar de recordar-ho tot, aquell nom seguia clavat a la seva memòria de nen. Només de sentir-lo, ja tremolava.

Va saber que les coses no anirien bé. Però la seva mare somreia radiant. Deia que amb l'Ulric estarien més protegits. L'Ulric era policia.

Al principi, només es portava malament amb ell. Quan estaven sols, li posava una mà sobre les espatlles.

—Què passa, nano? —deia—. Que et faig por?

I després reia, mentre amb aquella mà li estrenyia els dits molt fort. Al nen li feia mal, aquella mà. De vegades li clavava un cop de puny.

—Només és un joc. Tan fleuma ets que no aguantas ni un cop?

Aguantava. Serrava la mandíbula molt fort i no plorava. No davant seu. Sabia que allò seria pitjor. Ell plorava després, a la seva habitació. Va agafar el costum de fer-ho sota el llit perquè no el trobés l'Ulric. De vegades sentia com s'obria la porta i li veia les cames, amb mitjons gruixuts i aquelles sabates quadrades que copejaven el terra i recorrien la cambra, arrossegant-se una mica. Ell no es movia, però el cor li batejava tan fort que tenia por que l'home el sentís.

Un dia es va atrevir a dir-ho a la seva mare.

—Estàvem millor sense ell.

Llavors ella es va enfadar de debò.

—Que egoista que ets! Que no vols que sigui feliç?

Aquella nit van arribar tots dos molt tard. Al principi cridaven i cantaven. Després va sentir l'estrèpit. Cops, mobles que es movien. Però ell era sota el llit. Mirava les làmines de fusta i provava de pensar en una cosa bonica. En la seva mare quan li deia «rei». En els programes de la televisió. Pensava en el planeta de color blanc on vivia la Daia, amb el seu amic invisible. Potser algun dia podria anar a aquell planeta de dibuixos animats que sortia a la televisió. Segurament allà no hi havia ampolles. O si n'hi havia, estaven tan ben amagades que ningú les trobava.

Allò va passar molt sovint. Ara la seva mare feia servir ulleres fosques. De vegades tremolava davant de l'Ulric. «Ja se n'ha adonat —va pensar—. Ja sap que estem millor tots dos sols.» Però, quan li ho va dir, ella es va tornar a enfadar. Tremolava, tremolava molt i el va sacsejar. Va sacsejar el nen amb tota la seva força i després se'n va penedir i es va posar a plorar. Ell la va consolar i estaven així, abraçats, quan tot es va enfosquir de cop

i va canviar l'aire i feia olor de l'Ulric. Va sentir tanta por que es va fer pipí a sobre. No ho va poder evitar. No volia, però havia notat aquella pressió i després la calor i la humitat, com un riu que s'escampava sol. Llavors una manassa el va alçar, el va batzegar i va sortir volant. Va anar a topar a la paret.

—Ara resulta que estimes més aquest mocós que a mi —cridava l'home, ple de fúria.

Era tan gros que el nen només li veia l'esquena i el braç que s'alçava, amb el redol de suor a la samarreta i el bíceps, gegantí, de brau. Com un brau, també bleixava. La veu de la mare li va arribar gairebé inaudible. Li va semblar un tros de corda trencada, penjada en l'aire.

—Com vols que l'estimi més que a tu?

I després el sanglot, suau, agut. Tan diminut que venia de gust aixecar-lo i dur-lo als braços i bressolar-lo. Trencava el cor. Ara el gegant era al seu costat i l'acaronava, li deia paraules tendres, li feia petons. Però ella no es movia, només gemegava mirant cap al nen, que

continuava arraulit contra la paret, amb els pantalons mullats. Ell va saber que no el veia. Que els ulls de la seva mare eren molt lluny, que s'extraviaven en algun lloc on ell no podria arribar mai. Molt a poc a poc, es va posar dret. Mentre es netejava i canviava de roba, va sentir com feien dringar els gots i algunes rialles fluixes, un murmuri suau. Aleshores el nen va obrir la finestra, va mirar el llit on tantes hores havia passat amagat sota el somier, i va saltar.

Era de nit, feia fred i nevava.